

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: V. D. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, trvale bytem „X“, zastoupený Mgr. Bc. Michaellem Kisem, advokátem se sídlem Kostnická 2916/16, Chomutov, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2014, č.j. CPR-3910-4/ČJ-2014-930310-V217,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2014, č.j. CPR-3910-4/ČJ-2014-930310-V217, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 27.1.2014, č.j. KRPU-283209-38/ČJ-2013-040022-SV-CV, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie 1 rok a počátek této lhůty byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Žalobce namítá, že se dle jeho názoru žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal dostatečně s jeho námitkou, že mu nebylo rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu, řádně doručeno. Žalobce konstatoval, že dle jeho názoru v žalobou napadeném rozhodnutí nelze najít vlastní úvahy žalovaného k otázce právní moci rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Omezil se pouze na citaci sdělení Komise pro rozhodování ve

věcech pobytu cizinců. Dle žalobce však není z rozhodnutí patrné, zda se s argumentací Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ztotožnil, či nikoliv.

Žalobce trvá na tom, že pokud je důvod pro vyhoštění shledáván ve skutečnosti, že na území České republiky pobýval neoprávněně i přes existenci pravomocného rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, je povinností správních orgánů v řízení o vyhoštění zkoumat, zda předmětné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu skutečně existuje a zda nabylo právní moci.

Žalobce uvedl, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu mu bylo doručováno na adresu „X“. Na tuto adresu bylo předmětné rozhodnutí doručeno prostřednictvím fikce doručení. Zdůraznil, že v rámci správního řízení ve věci správního vyhoštění prokázal, že v období od 14.6.2013 do 14.12.2013 měl na uvedené adrese zřízenou dosílku z uvedené adresy na adresu jinou. Uvedl, že je nutno rozlišovat institut doručovací adresy sdělené správnímu orgánu a institut komerční služby doručování na jinou adresu poskytované držitelem poštovní licence. Žalobce trvá na tom, že doručování rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu proběhlo nesprávně a předmětné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu mu nebylo řádně doručeno v důsledku pochybení držitele poštovní licence. Ačkoli nelze toto pochybení přičítat přímo správnímu orgánu vydávajícímu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, objektivně dle žalobce došlo k pochybení při doručování tohoto rozhodnutí. Od pochybení při doručování rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nelze dle žalobce odhlédnout ani při rozhodování ve věci správního vyhoštění. Žalobce uvedl, že správní řád připouští možnost doručení fikcí pouze za předpokladu, že adresát měl alespoň možnost zásilku převzít. Žalobce však tvrdí, že převzít zásilku na adrese „X“ bylo mimo jeho možnosti a právě proto si zřídil službu dosílký.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. S poukazem na skutečnost, že námitky žalobce uvedené v žalobě jsou dle názoru žalovaného zcela totožné s námitkami uplatněnými v rámci odvolacího řízení, plně odkázal na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění uvedeného v ustanovení § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobce vyjádřili s tímto postupem výslovný souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během zákonem stanovené lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí. Povinností žalobců je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Žalobce ve své žalobě namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající dle jeho názoru ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s jeho zásadní námitkou spočívající v námitce nedoručení rozhodnutí o zrušení oprávnění k trvalému pobytu. Soud konstatuje, že tuto námitku shledal jako zcela nedůvodnou. V žalobou napadeném rozhodnutí je zahrnuta obsáhlá citace sdělení Komise pro rozhodování ve věcech pobytu

cizinců (dále jen „komise“) ze dne 23.5.2014, č.j. MV-53522-3/SO-2014, ve kterém je uvedeno, že komise neshledala důvod k zahájení přezkumu z úřední povinnosti v daném řízení a i nadále trvá na tom, že žalobci bylo předmětné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu doručeno v souladu se zákonem. S tímto hodnocením se žalovaný zcela ztotožnil, což vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Na straně 4 v šestém odstavci výslovně uvedl, že *„není pochyb o tom, že od 23.8.2013, kdy 1. účastník již nedisponoval žádným pobytovým statutem, pobýval na území České republiky neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu, čímž zároveň porušil i svou právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ustanovení § 113 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že účastník řízení na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu, byla nashromážděným spisovým materiálem č.j. KRPÚ-283209/ČJ-2013-040022-SV, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění, prokazatelně doložena a odůvodněna.“* Dále pak na straně 5 odstavci druhém je uvedeno, že žalobci *„jeho protiprávní jednání spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky bez platného povolení k pobytu bylo spisovým materiálem prokázáno a zcela adekvátně mu bylo vydáno, v řízení o správním vyhoštění.“* Z uvedených formulací je dle soudu zcela jednoznačné, že žalovaný se zcela ztotožnil se závěry komise a dospěl k závěru, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo žalobci řádně doručeno a žalobce v době vydání prvostupňového rozhodnutí pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu.

Následně se soud zabýval otázkou, zda žalovaný v souvislosti se zásadní námitkou žalobce postupoval v rámci správního řízení správně a zda tuto námitku správně vyhodnotil.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že po podání včasného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o správním vyhoštění, ve kterém žalobce uplatnil námitku nesprávného doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, žalovaný přerušil usnesením ze dne 3.4.2014, č.j. CPR-3910-1/ČJ-2014-930310-V217, správní řízení a podal komisi podnět k přezkoumání postupu správního orgánu při doručování předmětného rozhodnutí o zrušení oprávnění k trvalému pobytu. Přípisem ze dne 23.5.2014, č.j. MV-53522-3/SO-2014, komise sdělila žalovanému, že neshledala důvody k zahájení přezkumného řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Tento svůj závěr v daném přípisu i odůvodnila. Současně sdělila žalovanému, že žalobce se proti rozhodnutí o zrušení oprávnění k trvalému pobytu neodvolal a nepožádal ani o navrácení v předešlý stav postupem dle § 41 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Následně žalovaný vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a po uplynutí lhůty stanovené k seznámení s podklady správního rozhodnutí vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaný se námitkou žalobce zcela vážně zabýval a zcela správně se jako odvolací orgán obrátil s podnětem na přezkum na kompetentní orgán, který vydal rozhodnutí, jehož správnost doručení žalobce v podaném odvolání proti prvostupňovému orgánu napadal. Zásadní pro rozhodnutí žalovaného v dané věci bylo výše uvedené sdělení komise jako orgánu, který vydal rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce, že předmětné rozhodnutí nabylo právní moci na základě doručení fikcí na adresu trvalého pobytu žalobce a ke dni 23.5.2014, kdy bylo sdělení komise vyhotoveno, nebylo rozhodnutí ze strany žalobce napadeno odvoláním ani žalobce nepožádal o navrácení v předešlý stav podle § 41 správního řádu. Na základě tohoto sdělení se žalovaný ztotožnil se závěrem, že rozhodnutí o zrušení platnosti oprávnění k trvalému pobytu žalobce nabylo právní moci. Tento závěr byl zcela v souladu se zásadou presumpce správnosti správních aktů. Dále

z obsahu správního spisu prvoinstančního orgánu vyplývá, že žalobce se seznámil s obsahem správního spisu prostřednictvím svého právního zástupce dne 20.1.2014. Součástí spisu prvostupňového správního orgánu byla i kopie rozhodnutí komise ze dne 20.7.2013, č.j. OAM-343-12/ZR-2012, kterým bylo rozhodnuto, že platnost povolení k trvalému pobytu žalobce se ruší a stanoví se žalobci lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Tato kopie rozhodnutí obsahovala i doložku právní moci s vyznačeným údajem, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.8.2013. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že žalobce se v rámci seznámení s podklady pro prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění seznámil i s rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Ode dne 20.1.2014 tedy počaly žalobci běžet subjektivní lhůty k podání odvolání či k podání žádosti o navrácení v předešlý stav. Pro podání žádosti o navrácení v předešlý stav je v souladu s § 41 odst. 2 správního řádu stanovena lhůta 15 dnů ode dne, kdy odpadla překážka, která bránila účastníkovi úkon učinit. Pro odvolání účastníka řízení, který se následně seznámil s prvostupňovým rozhodnutím, které mu nebylo řádně oznámeno, je v souladu s § 83 odst. 2 a 84 odst. 2 správního řádu stanovena na 90 dnů ode dne, kdy došlo k následnému seznámení prvostupňovým rozhodnutím. Uvedené lhůty marně uplynuly ještě před vyhotovením výše uvedeného sdělení, kterým komise reagovala na podnět žalovaného na zahájení přezkumu, aniž by žalobce využil zákonných možností domáhat se odstranění případného procesního pochybení v řízení o zrušení oprávnění k trvalému pobytu. Žalovanému tedy nezbylo na základě skutečností uvedených ve sdělení komise, kterým komise reagovala na podnět žalovaného k přezkumu rozhodnutí, než vycházet v souladu se zásadou presumpce správnosti správních rozhodnutí z toho, že rozhodnutí o zrušení oprávnění žalobce k trvalému pobytu nabylo právní moci. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že není přípustné, aby účastník řízení namítal procesní pochybení, které mohlo mít vliv na nabytí právní moci rozhodnutí, které řeší předběžnou otázku v daném konkrétním správním řízení, aniž by současně učinil možné právní úkony směřující k uplatnění jeho námitek i v rámci správního řízení o předběžné otázce. V daném případě tedy není přípustné, aby žalobce namítal nesprávnost doručení prvostupňového rozhodnutí o zrušení oprávnění k trvalému pobytu v řízení o správním vyhoštění, aniž by podal odvolání nebo žádost o navrácení v předešlý stav v řízení o zrušení oprávnění k trvalému pobytu.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval v daném případě zcela v souladu s právními předpisy a zcela oprávněně dospěl k závěru, že bylo v rámci správního řízení prokázáno, že rozhodnutí o zrušení oprávnění k trvalému pobytu nabylo právní moci. Soud proto dospěl k závěru, že žalobcova námitka je zcela nedůvodná.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je zcela nedůvodná a jako takovou ji ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. října 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová